

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: **S. H.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Ing. Jiřím Dostálem, advokátem,
se sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. 282/DS/2017,
JID: 17296/2017/KUUK/Hyk,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23. 1. 2017, č. j. 282/DS/2017, JID: 17296/2017/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odboru vnitřních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 4. 2016, č. j. OVV-DOP/102/2016/Srb, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 6. 2016, č. j. OVV-DOP/102/2016/Srb, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 23. 2. 2016 v 23:50 hodin v obci Klášterec nad Ohří, na pozemní komunikaci v ulici Pražská u domu č. p. 69 – Cafe Korek, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen Transporter, reg. zn. „X“, ačkoli mu bylo pozastaveno řidičské oprávnění exekučním příkazem ze dne 7. 1. 2016, č. j. 056 EX 707/15-36, a měl od 26. 1. 2016 platnou blokaci řidičského oprávnění pro všechny skupiny. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné s tím, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, neboť v daném případě absentuje složka zavinění. K naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny současně dva znaky, a to že jednak pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem a jednak vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl. Zkoumají se tedy jak objektivní okolnosti spojené se skutkem, tak subjektivní dispozice konkrétního pachatele, která spočívá v míře opatrnosti, kterou je pachatel schopen vynaložit v konkrétním případě. Co se týče posouzení subjektivní míry, uvedl žalobce, že je třeba zvažovat vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikaci, obecné a speciální zkušenosti, inteligenci), přičemž je evidentní, že žalovaný toto nijak nezkoumal a s tímto hlediskem se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal, když pouze stroze zopakoval dikci zákona. Žalobce již v podaném vysvětlení ze dne 24. 2. 2016 uvedl, že měl exekuci z důvodu neplacení výživného, která byla prováděna postižením obchodního podílu a postižením pohledávky žalobce z práva na vypořádací podíl jako společníka a dále příkázáním pohledávky z účtu povinného. Dlužnou částku představující dlužné výživné však uhradil. Nadto bylo usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 25. 5. 2015, č. j. 30 E 770/2014-18, řízení o výkon rozhodnutí proti žalobci pro výživné zastaveno a žalobce se tak domníval, že věc je tímto rozhodnutím skončena. Žalobce zároveň s ohledem na své vzdělání a zaměření není osobou, která se orientuje v právní úpravě vykonávacího řízení či právních předpisech obecně, když provádí stavební a technické práce. Nebyl tedy důvod, aby mohl či měl být jen předpokládat, že by mu mohl být doručován exekuční příkaz k provedení exekuce pozastavením řidičského oprávnění. Exekuce pozastavením řidičského oprávnění by měla být využita až poté, co se neosvědčí obvyklé způsoby vedoucí k vymožení dlužného plnění. V daném případě však žalobce dluh na výživném uhradil částečně před vydáním exekučního příkazu a v celém rozsahu aniž by o vydání exekučního příkazu věděl. O existenci předmětného exekučního příkazu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 056 EX 707/15-36, se žalobce dozvěděl až když ho dne 23. 2. 2016 zastavila policejní hlídka a tuto skutečnost mu oznámila. Žalobce poté kontaktoval soudního exekutora, který obratem exekuční příkaz zrušil. Žalobce dále uvedl, že řidičské oprávnění nezbytně potřebuje k výkonu povolání po celé České republice i v zahraničí, tedy k uspokojování základních životních potřeb svých Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a osob na něm výživou závislých. Uzavřel, že s ohledem na jeho subjektivní dispozice zde nebyla možnost znalosti doručovaného rozhodnutí. Co se týče objektivní míry zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, zopakoval, že do okamžiku zastavení policejní hlídkou a jejím oznámením o pozastavení řidičského oprávnění v projednávané věci, nemohl fakticky o výše uvedené skutečnosti vědět, neboť mu předmětný exekuční příkaz měl být doručen fikcí, a to vhozením do schránky, obviněný se s ním tak fakticky neseznámil. Skutečnost, že exekuční příkaz k provedení exekuce pozastavením řidičského oprávnění nabyt právní moci doručením fikcí, neznamená, že byly naplněny všechny zákonné znaky přestupku, zejména jeho subjektivní stránka. Z okolností shora uvedených totiž vyplývá, že žalobce toto vědět neměl a nemohl. Žalobce dále namítá, že v přestupkovém spise absentuje důkaz o skutečnosti, jakým způsobem byla doručena předvolánka, výzva, poučení i samotné rozhodnutí a postup správního orgánu tak není možné považovat za ústavně konformní s právem na spravedlivý proces. Žalovaný ani v napadeném rozhodnutí neuvádí, na základě jakého důkazu došel k závěru o doručení písemnosti, tedy zda byla adresátu skutečně vložena do schránky a on si ji mohl převzít. Žalovaný proto postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů dle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „správní řád“), a ust. § 3 téhož zákona, neboť nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a pro absenci důkazů, s nimiž se ani nevypořádal, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobce spáchal přestupek přinejmenším nedbalostním jednáním, neboť mu exekuční příkaz, na jehož základě došlo k pozastavení řidičského oprávnění, byl doručen fikcí. Vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům žalobce měl a mohl předpokládat, že jednáním spočívajícím v porušení povinnosti dané exekučním řádem, může způsobit následek. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pak k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Protiprávní jednání žalobce splňuje znaky spáchání přestupku ve formě nevědomé nedbalosti dle ust. § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona. K námitce žalobce, že se o pozastavení řidičského oprávnění dozvěděl až dne 23. 2. 2016 od policejní hlídky žalovaný uvedl, že se žalobce sám svým přístupem (nepřebíráním doručovaných poštovních zásilek) zkrátil na právu být o všech řízeních vedených s jeho osobou informován, odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012-33. Předmětný exekuční příkaz ze dne 7. 1. 2016, č. j. 056 EX 707/15-36, byl žalobci doručen dne 26. 1. 2016 vložení do schránky, přičemž bylo na uvážení žalobce, zda se o doručovanou listovní zásilku a o jejího odesílatele bude zajímat. Exekuční příkaz byl doručen dle § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „o. s. ř.“), tzv. fikcí, tj. způsobem předvídaným občanským soudním řádem. Žalovaný má za to, že žalobce svým jednáním porušil § 71a odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „ex. ř.“), neboť dnem doručení exekučního příkazu bylo žalobci pozastaveno řidičské oprávnění a po dobu tohoto pozastavení (od 26. 1. 2016 do 20. 3. 2016) nesměl řídit motorová vozidla, naplnil tak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu. Žalovaný přitom nemůže zkoumat postup Okresního soudu v Chomutově při vyřizování věci žalobce, neboť k tomu není příslušný. O věrohodnosti postupu při provádění úkonu v rámci doručování exekučního příkazu nemá žalovaný důvod pochybovat a zároveň poukázal na princip presumpce správnosti rozhodnutí tj. exekučního příkazu. Uzavřel, že spisový materiál dokládá, že ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu žalobcem došlo, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

4. V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný opět pouze cituje dikci zákona s tím, že žalobci byl exekuční příkaz doručen fikcí, a proto byl přestupek spáchán ve formě nevědomé nedbalosti. Toto tvrzení však neopírá o žádná konkrétní zjištění a okolnosti případu, co se týče vlastností, zkušeností, znalostí apod. pachatele. Právě tyto skutečnosti je správní orgán pro naplnění znaku nevědomé nedbalosti povinen zkoumat. S ohledem na subjektivní dispozice žalobce nebyla dána možnost znalosti doručovaného rozhodnutí. Žalobce zároveň, jak vyplývá z rozhodných okolností, nemohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Odkázal na rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn ve skutkově obdobné věci a upozornil na to, že správní orgány by měly dodržovat zásadu legitimního očekávání. Žalobce i nadále trval na podané žalobě.

Ústní jednání před soudem

5. Při ústním jednání konaném dne 3. 7. 2019 právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Dále právní zástupce žalobce navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování a to výsledkem samotného žalobce, aby byla náležitě ozřejmena subjektivní stránka rozporovaného přestupku. K tomu právní zástupce žalobce podotkl, že žalobce si nebyl tehdy vědom, že se dopouští nějakého přestupkového jednání, a to s ohledem na skutečnost, že je právním laikem, to vše navíc v situaci, kdy jedna z exekucí (příkázáním pohledávky z účtu povinného) byla krátce předtím ukončena, zatímco druhá z exekucí (na obchodní podíl) stále běžela. Dále právní zástupce žalobce uvedl, že nadále trvá na provedení dokazování, a to výpisy z účtu za prosinec 2015 a za únor 2016, dále usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 25. 5. 2015, č. j. 30 E 770/2014-18, komunikací se soudním exekutorem a výpisem z Obchodního rejstříku či Živnostenského rejstříku, když v soudním řízení předkládané důkazy dostatečně vyjasnily subjektivní stránku zavinění daného přestupku. Žalobce tak trvá na tom, že žádné přestupkové jednání nespáchal.
6. Při téže ústním jednání právní zástupce žalovaného naproti tomu nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. V reakci na návrh právního zástupce na provedení dokazování právní zástupce žalovaného uvedl, že rozhodnutí o provedení dokazování ponechává na úvaze soudu, nicméně se domnívá, že dokazování v tomto směru nemá pro vyhodnocení důvodnosti žaloby relevanci, když žádný z předložených důkazů, ani žádná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jiná skutečnost vyplývající se správního spisu nenaznačují, že by žalovaný jakkoliv postupoval v rozporu se zákonem.

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 12. 4. 2016 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odboru vnitřních věcí, jakožto přestupkového správního orgánu I. stupně, č. j. OVV-DOP/102/2016/Srb, ve znění opravného rozhodnutí téhož orgánu ze dne 10. 6. 2016, č. j. OVV-DOP/102/2016/Srb, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 6 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 2. 2016 ve 23:50 hodin v obci Klášterec nad Ohří, na pozemní komunikaci v ulici Pražská u domu č. p. 69 – Cafe Korek, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen Transporter, reg. zn. „X“, ačkoliv mu bylo pozastaveno řidičské oprávnění exekučním příkazem podle exekučního řádu, ze dne 7. 1. 2016, č. j. 056 EX 707/15-36, a měl platnou blokadu řidičského oprávnění pro všechny skupiny od 26. 1. 2016, za což mu byla udělena pokuta 5 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce šesti měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, následně zamítl žalobcovu odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 4. 2016 pravomocně potvrdil žalobou napadeným rozhodnutím. Toto rozhodnutí bylo doručováno právnímu zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky, přičemž k řádnému doručení došlo dne 6. 2. 2017.
9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že exekučním příkazem JUDr. Víta Novozámského, soudního exekutora Exekutorského úřadu Brno, ze dne 7. 1. 2016, č. j. 056 EX 707/15-36, byl nařízen příkaz k provedení exekuce pozastavením řidičského oprávnění (výrok ad I.) a zároveň bylo dáno poučení o tom, že doručením exekučního příkazu povinnému (žalobci) se mu pozastavuje řidičské oprávnění udělené podle zvláštního právního předpisu (výrok ad II.) a že po dobu pozastavení řidičského oprávnění nesmí povinný (žalobce) řídit motorová vozidla (výrok ad III.). Z přípisu ze dne 10. 2. 2016 zaslaného pověřenou zaměstnankyní výše označeného soudního exekutora vyplývá, že předmětný exekuční příkaz byl žalobci řádně doručen dne 26. 1. 2016 (vložen do schránky). Z evidenční karty řidiče a z registru řidičů vyplývá, že žalobce měl od 26. 1. 2016 pozastavno řidičské oprávnění všech skupin z důvodu exekuce.
10. V dané věci se účastníci neshodli v právním názoru ohledně toho, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku kladeného mu za vinu, konkrétně toho, zda byla naplněna subjektivní stránka přestupku ve formě nevědomé nedbalosti. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Pro vyhodnocení předmětné žaloby má význam dikce ust. § 71a odst. 3 ex. ř., v němž je zakotveno, že dnem doručení exekučního příkazu povinnému se povinnému pozastavuje řidičské oprávnění udělené podle zvláštního právního předpisu. Po dobu pozastavení řidičského oprávnění držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz se povinnému doručuje do vlastních rukou.
12. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že řídí motorové vozidlo a řidičské oprávnění jí bylo pozastaveno podle § 95 nebo exekučním příkazem podle exekučního řádu.
13. Dle ust. § 49 odst. 4 o. s. ř. platí, že nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.
14. Za přestupek, ve smyslu zákona o přestupcích účinného do 30. 6. 2017, je považováno takové zaviněné jednání fyzické osoby, které naplňuje formální znaky stanovené zákonem a které zároveň porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Jedním z formálních znaků přestupku je existence zavinění. Žalovaný v tomto případě dospěl k závěru, že žalobce se jednání, které mu bylo kladeno za vinu, dopustil ve formě nevědomé nedbalosti. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny současně dva znaky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66, který je dostupný na www.nssoud.cz). Prvním z těchto znaků je, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění druhého znaku se vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností skutku a subjektivních dispozic pachatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012-33, který je dostupný na www.nssoud.cz).
15. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že povinnému může být v rámci exekučního řízení pozastaveno exekučním příkazem řidičské oprávnění, přičemž pozastavení je účinné dnem doručení tohoto příkazu. Pokud fyzická osoba řídí motorové vozidlo, ačkoli jí bylo řidičské oprávnění pozastaveno exekučním příkazem dle exekučního řádu, dopustí se přestupku. V posuzované věci bylo žalobci pozastaveno řidičské oprávnění doručením exekučního příkazu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 056 EX 707/15-36. K doručení exekučního příkazu přitom došlo naprosto v souladu s ust. § 49 odst. 4 o. s. ř., tj. marným uplynutím 10. dne ode dne jeho uložení na poště se zanecháním výzvy o jeho uložení v domovní schránce žalobce a následným jeho vhozením do domovní schránky žalobce na adrese: „X“, čili na adrese, kterou žalobce uváděl v rámci exekučního řízení, dále přestupkového řízení a i v předmětném soudním řízení, tedy tzv. fikcí, čili jedním z možných způsobů doručení dle občanskoprávních předpisů. Z obsahu správního spisu vyplývá, že se k doručení exekučního příkazu došlo dne 26. 1. 2016.
16. Co se týče objektivní míry opatrnosti žalobce, jednalo se v daném případě o běžnou situaci – doručování soudních písemností – a proto lze při posuzování otázky, zda žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět o tom, že může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, vycházet z obecně uznávaných zásad Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozumného člověka. Z exekučního příkazu vyplývá, že proti žalobci bylo vedeno exekuční řízení pro dlužné výživné za dobu od 1. 1. 2012 do 31. 7. 2015 a pro běžné výživné podle pravomocného rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 16. 12. 2003, č. j. 14 Nc 321/2002-40, přičemž soudní exekutor byl pověřen provedením exekuce ze dne 16. 10. 2015. Způsob, jakým bude postižen majetek povinného přitom volí sám exekutor (srov. § 47 odst. 1 ex. ř.), a exekuci může vést i několika zůsoby najednou. Argumentace žalobce, že mu již byl exekucí postižen obchodní podíl exekučním příkazem č. j. 056 EX 707/15-27 a dále příkázáním pohledávky z účtu povinného exekučním příkazem ze dne 9. 12. 2015, č. j. 056 EX 707/15-30, jak vyplývá z výpovědi učiněné u správního orgánu, naopak potvrzuje skutečnost, že žalobce o tom, že je proti němu vedeno exekuční řízení z důvodu neplacení výživného, věděl, a tudíž mohl očekávat, že mu v rámci tohoto řízení budou doručovány písemnosti.

17. Subjektivní kritérium nedbalosti spočívá v míře opatrnosti, kterou je konkrétní pachatel schopen vynaložit v konkrétním případě. Při hodnocení jeho přítomnosti je třeba vzít v úvahu okolnosti týkající se pachatele, jeho vlastnosti, zkušenosti, znalosti, inteligenci, vzdělání apod. a zároveň okolnosti konkrétního případu. Soud toto individuální hledisko v daném případě spatřuje v tom, že žalobce věděl, že je proti němu vedeno exekuční řízení pro dlužné výživné a že mu mohou být v rámci tohoto řízení doručovány písemnosti. Subjektivní přesvědčení žalobce, že měl věc za skončenou, příp. že dlužnou částku uhradil, nepředstavuje okolnost, která by mohla něco změnit na tom, že žalobce nedodržel obecnou opatrnost a povinnost přebírat úřední zásilky.
18. Pokud žalobce argumentuje tím, že věc považoval za skončenou usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 25. 5. 2015, č.j. 30 E 770/2014-18, jímž bylo rozhodnuto o zastavení exekuce pro neplacení výživného srážkami ze mzdy žalobce k 5. 5. 2015, postrádá tento argument logiku v návaznosti jednak na fakt, že Okresní soud v Chomutově pověřil výše uvedeného soudního exekutora mj i dne 16. 10. 2015 k provedení další exekuce vůči žalobci pro trvající neplacení dlužného i běžného výživného, a jednak na další postup samotného žalobce, když z jím předložených výpisů z bankovního účtu vyplývá, že 30. 12. 2015 a 11. 2. 2015 učinil dvě platby určené jako úhrada jistiny soudnímu exekutorovi ve věci sp. zn. 056 EX 707/15.
19. K tomu soud poznamenává, že exekuční příkaz ze dne 7. 1. 2016 byl žalobci vhozen do schránky po marném uplynutí lhůty 26. 1. 2016, přičemž platba ve výši 16 667,24 Kč soudnímu exekutorovi byla žalobcem odeslána 11. 2. 2016, tedy až po doručení předmětného exekučního příkazu, kdy tato platba byla několikanásobně vyšší, než platba předchozí ve výši 6 232,76 Kč ze dne 30. 12. 2015, přičemž obě platby ve svém součtu dosáhly částky 22 900 Kč, tj. přesně identické částky dlužného výživného, která byla vyčíslena v exekučním příkaze ze dne 7. 1. 2016.
20. Žalobce nemůže s úspěchem argumentovat ani tím, že pokud uhradil částku 22 900 Kč na dlužné výživné před datem 23. 2. 2016, kdy byl přistižen při neoprávněném řízení motorového vozidla, tak měl za to, že exekuční řízení je pro něj skončené, když z exekučního příkazu ze dne 7. 1. 2016, který mu byl řádně doručen, a kdy žalobcem provedená bankovní platba ze dne 11. 2. 2016 prokazuje, že žalobce byl s obsahem exekučního příkazu minimálně k datu 11. 2. 2016 srozuměn, jednoznačně vyplývá, že k pozastavení žalobcova řídicího oprávnění došlo nejen pro exekuci na dlužném výživném ve výši 22 900 Kč, nýbrž i pro běžné výživné ve výši 1 500 Kč měsíčně od 1. 8. 2015 do budoucna vedle nákladů exekučního řízení. Vlastní úhradou pouze dílčí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

částky exekuce ve výši 22 900 Kč tak exekuce na řídičské oprávnění žalobce bez dalšího nemohla skončit. Tomu ostatně odpovídá fakt, že až rozhodnutím ze dne 4. 3. 2016 došlo ke zrušení exekuce na dotyčné řídičské oprávnění, čili po datu, kdy došlo k předmětnému přestupkovému jednání.

21. S ohledem na výše uvedené skutečnosti, kdy byla náležitě vyjasněna subjektivní stránka zavinění žalobce daného přestupkového jednání – nevědomá nedbalost, soud v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce, tedy výpisy z účtu za prosinec 2015 a za únor 2016, dále usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 25. 5. 2015, č. j. 30 E 770/2014-18, komunikací se soudním exekutorem a výpisem z Obchodního rejstříku či Živnostenského rejstříku, když dokazování v tomto směru soud vyhodnotil jako nadbytečné. Navíc výpisy z účtu za uvedené období tvoří nedílnou součást správního spisu a usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 25. 5. 2015 nemělo pro daný případ relevanci, jelikož k dalšímu nařízení exekuce pro neplacení výživného došlo až po tomto datu dne 16. 10. 2015.
22. Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
23. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. července 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)